

Flor Meléndez: «No vaig estar d'acord amb el fitxatge de George Gervin»

Va entrenar el Bàsquet Manresa a finals dels anys vuitanta i després ha tingut una llarga trajectòria per tota Amèrica. Actualment entrena els Indios de Mayagüez amb qui és líder de la lliga del seu Puerto Rico

Flor Meléndez durant un partit dels Indios de Mayagüez, a Puerto Rico | Indios de Mayagüez

Va entrenar el Bàsquet Manresa a finals dels anys vuitanta en la seva única experiència a Europa. Després ha tingut una llarga trajectòria a Argentina, Brasil, Veneçuela, Panamà i la República Dominicana. I, és clar, el seu Puerto Rico natal on actualment entrena l'Indios de Mayagüez amb qui és líder.

Va sortir del Congost al no estar d'acord amb el fitxatge de George Gervin ja que això tallava la projecció dels jugadors joves. Malgrat això, guarda un gran record de Manresa i, sobretot, de la família Casas. Acaba de superar el coronavirus.

- En primer lloc, li voldria preguntar com es troba de salut perquè hem llegit que ha passat la Covid-19. Està ja recuperat?

- Sí, vaig passar la Covid-19. Fins i tot, vaig estar a l'hospital. Però gràcies Déu estic bé i ja soc a casa.

- Creu que a Puerto Rico s'han pres les mesures de seguretat adequades?

- Penso que sí. La gent no surt de casa. Tothom està tancat i segueix les ordres que ha dictat el govern. Crec que va ser ahir o abans d'ahir hi va haver cent morts. Poc a poc es van fent proves a tothom del país. El govern treballa molt dur en l'aspecte mèdic. Hi ha hagut un tancament de restaurants, supermercats? Hi ha toc de queda a les set de la tarda. Penso que el govern ha fet la seva feina.

- Els esportistes poden sortir o s'han de quedar a casa entrenant-se sense xafar el carrer?

- Els esportistes som a casa. Jo em reuneixo amb els meus tècnics de forma virtual. I els preparadors físics envien feina als jugadors i aquests ens envien proves que realment estan fent allò que se'ls mana.

- L'objectiu d'aquesta trucada és parlar amb vostè dels seus anys a Manresa. Quins records en té?

- Grans records. Ho vaig passar molt bé i em van tractar de meravella. La família Casas em va tractar molt bé i els anys que vaig estar allà van ser excel·lents pel què estat la meva carrera com a entrenador. I potser un dels meus errors va ser marxar. Hauria d'haver tractat d'adaptar-me al què va passar a Manresa el darrer any i mirar de quedar-me. Sempre dic que vaig perdre una gran oportunitat.

- I per què va marxar tan aviat?

- Vaig marxar tan aviat perquè no vaig estar d'acord amb una decisió. El meu primer any hi havia una combinació de jugadors joves i veterans. Quan vaig anar a Puerto Rico de vacances em vaig endur a Pujolràs, Barneda i Peñarroya a treballar. Ells tenien entre 18 i 20 anys. Vam estar treballant uns quatre mesos. Al tornar a Espanya, havien contractat a altres jugadors més veterans dels que hi havia abans.

L'arribada de George Gervin va ser un error meu. La seva arribada li prenia al lloc a aquells joves. Pensava que Manresa havia de desenvolupar el programa de joves jugadors. En aquella època, el Manresa per molt que portés jugadors de fora sempre lluitava per les posicions més baixes. I si volia progressar entenia que havia de ser amb jugadors joves. Per això, no estava d'acord amb què vingués Gervin. Però jo estava a sou i no podia dir que no. Tenir-lo era un avantatge per a l'equip perquè molta gent el volia tenir. Era una estrella de l'NBA. Això em va portar alguna topada amb el senyor Casas i a la llarga vaig haver de sortir.

- Molta gent pot estar sorpresa per aquestes paraules. No era un luxe entrenar a un jugador com Gervin?

- Era un luxe. El què jo deia era que per al desenvolupament d'un equip un jugador de gairebé quaranta anys, que venia d'un programa de desintoxicació, no era el jugador adequat. I l'equip no va sortir de la posició que ocupava quan vaig marxar.

Era un luxe pel nom i vaig entendre les explicacions del senyor Casas. Però jo entenia que era una parada per als jugadors joves.

- Quan va marxar vostè el va substituir Ricard Casas. Com era llavors el Ricard?

- Vaig parlar amb ell fa dos dies. El Ricard estava acabant la carrera universitària. Jo no tenia cos tècnic i vaig portar-lo a fer el treball físic de l'equip. Al veure'l amb tant interès per aprendre li vaig demanar al seu pare que el nomenés entrenador per l'equip juvenil. Llavors hi havia un juvenil molt bo. I que jo li faria d'assistent. I així ho vam fer.

Anava als partits al seu costat i crec que vam fer una bona feina. Al marxar jo, el Carles Casas em va demanar qui podia posar d'entrenador i li vaig dir que el Ricard havia treballat molt i n'havia après suficient per acabar la temporada. I li van posar. No es va fallar amb aquella decisió.

- Després el Ricard ha tingut una llarga trajectòria. Entenem que a vostè no li sorprèn gens.

- A mi no em sorprèn perquè és molt treballador. De treballar al camp, de treballar amb els jugadors? El Ricard era una persona que treballava massa. Sempre estava pendent dels petits detalls que passaven a l'equip. A mi em va impressionar molt.

- Va marxar de Manresa i va tornar a Puerto Rico. Ha estat també a Argentina, Panamà, Brasil i Veneçuela. Però mai no ha tornat a Europa. Per què?

- També he estat a la República Dominicana. El problema és que no he rebut mai ofertes de ningú. Vaig anar a treballar a Argentina i em va anar molt bé. Però mai vaig rebre ofertes per tornar a Espanya. Potser no vaig treballar suficient per trobar un agent espanyol. Perquè jo no tenia agent. He estat tota la vida sense tenir-ne i potser això va ajudar a no tornar.

- Vostè té 73 anys. A Europa gent com Aíto García Reneses o Stevislav Pesic passen dels setanta i segueixen entrenant. Fins quan veurem a Flor Meléndez a les banquetes?

- Tinc 73 anys i acabo de passar la prova més gran de la meua vida. Soc a la lliga de Puerto Rico, que està començant, i tinc un equip de joves jugadors amb dos bons americans. Anem primers.

Sempre dic a la gent que jo entrenaré fins als noranta-nou anys. Seguiré fins que jo vulgui. És la meua vida. Sempre he treballat al món del bàsquet i he estat pendent de tot el què hi passava. Tracto d'estar sempre al dia. No tinc data per retirar-me. Això ho posen els propietaris dels clubs o els jugadors. Quan aquests no em facin cas o no m'entengui amb ells serà l'hora de deixar-ho. Però de moment m'ha anat molt bé als equips que he entrenat darrerament a Puerto Rico, República Dominicana o Veneçuela. Si m'arriba una oferta d'Espanya per entrenar a la LEB amb molt de gust hi aniré. A mi m'encanta Espanya i la forma com em van tractar a Manresa va ser extraordinària.

- I per acabar, vol enviar un missatge per a l'afició manresana i per al Bàsquet Manresa?

- Enviar una salutació a tothom. A la Fanaticada, a la família Casas, al Ricard? els vull donar les gràcies per com em va tractar.

I m'alegro que segueixi el bàsquet a Manresa amb una afició que animava molt al seu equip. Era espectacular quan jugàvem a casa.